

Ik veronderstel dat velen van u hun levenskeus nog moeten doen. Opgegroeid in een Christelijke omgeving, begrijpt men wel: ik kom niet klaar met een uiterlijk overnemen van wat mij gebracht is; ik moet het, door een persoonlijke daad, door het geloof aanvaarden. Begeer ik het wel? Er komt zooveel op mij af. Zooveel, waarin mij genot en eer beloofd wordt. Ziet het er niet veel aantrekkelijker uit dan het Evangelie met het kruis?

Pas op voor het mooie, leege foedraal!

Bij het Evangelie behoeft ge daarvoor geen vrees te hebben. Ik heb nog nooit een mensch ontmoet, die zijn hart aan Jezus Christus had gegeven en die klaagde: wat ik ontving viel op den duur zoo tegen, het was zoo arm en vlak.

Integendeel, toen Polycarpus van Smyrna voor den rechter stond, die medelijden met hem had en hem toefluisterde: „zeg maar: de keizer is Heer, en verwerp Christus, dan zijt ge gered,” antwoordde hij: „Altijd heeft Hij mij liefgehad, hoe zal ik Hem dan verwerpen?” Na jaren is het bezit hem nog zóó dierbaar, dat hij er voor wil sterven.

DE SCHOOLOPZIENER STELT VRAGEN

De onderwijzer is méér ongerust dan zijn leerlingen. De leerlingen der hoogste Ulo klas staan vrij nuchter tegenover den vreemden snoeshaan, die tenslotte niet den minsten invloed op hun rapport heeft.

En daar draait het bij hen toch maar om.

De onderwijzer leest „Scheepspraet” voor, en tracht het zoo mooi en boeiend mogelijk te doen, want het is bekend dat deze schoolopziener een angstig grooten literairen knobbel heeft.

Er staan een paar, overigens volkomen mislukte romans op zijn naam, en verschillende scherpe studies over letterkunde.

De onderwijzer voelt zichzelf niet al te zeker in dit zeventiende-eeuwsch, dat hij na zijn hoofdacte-studie weinig meer onder de oogen gehad heeft. Straks zullen natuurlijk vragen gesteld worden. Inderdaad laat de schoolopziener dezen kans niet voorbijgaan.

Verskillende antwoorden vallen niet onbevredigend uit, tot hij Jan Willems, die gedurende de heele les niet al te aandachtig luisterde, doch blijkbaar met iets anders bezig was, vraagt: wie de „Lucifer” geschreven heeft.

Jan Willems schrikt op. Hij heeft heelemaal niet geluisterd, weet in de verste verte niet wat er gevraagd wordt; alleen is 't vaag tot hem doorgedrongen dat het over lucifers gaat. Met een vuurrood hoofd, als een betrapte, stamelt hij: „Ik niet meneer, heusch niet, ik heb het niet gedaan!”

De schaterlach van de heele klas, waaraan de schoolopziener zelf hartelijk deelneemt, brengt hem nog meer van streek, en geeft hem 't vage vermoeden, dat hij iets doms gezegd heeft...

De schoolopziener brengt na afloop een kort bezoek aan den voorzitter van 't schoolbestuur, een rustend koopman, die na een aantal zeer voorspoedige mobilisatiejaren zijn vroeger zoo jachtige leven tot rust laat komen in zijn zelf-voldane villaatje „Eben Haezer.”

Geld stinkt niet, oordeelden de bewoners van het provinciestedje, en bovendien beschikte hij over veel vrijen tijd en werkkraft.

Drie factoren die hem al spoedig de eerste viool deden spelen in vrijwel alle vereenigingen en besturen.

Het gesprek glijdt traag en haperend voort.

Om er wat levendigheid aan te geven, denkt de schoolopziener ineens aan den schrik van Jan Willems.

En vol smaak vertelt hij 't grapje aan den heer van „Eben Haezer.” —

„De jongen schrikt op. Met een kleur als vuur stottert ie... „Ik niet mijnheer, ik heb het heusch niet gedaan!””

De rustende koopman neemt den gullen lach van den schoolopziener over. Je moet altijd beleefd blijven!

Maar dan, zijn pientere oogjes om instemming op zijn vrouw gericht, zegt hij bedenkelijk: „Maar toch... 'k weet het zoo net niet. Voor zoover ik dien Jan Willems ken, is 't een deugniet eerste klas! 't Zou me niks verwonderen, als-ie 't tòch gedaan had!”

De schoolopziener bedwingt zich. Met moeite houdt hij zich goed en vertrekt. Hij moet den burgemeester nog bezoeken. Als hij eindelijk na een bespreking van eenige schoolkwesties, de kans krijgt zijn gemoed te luchten, en eens flink uit te lachen, neemt hij die kans waar.

De burgemeester schatert mee!

„Ja, ja, 't is me 't schoolbestuur wel!

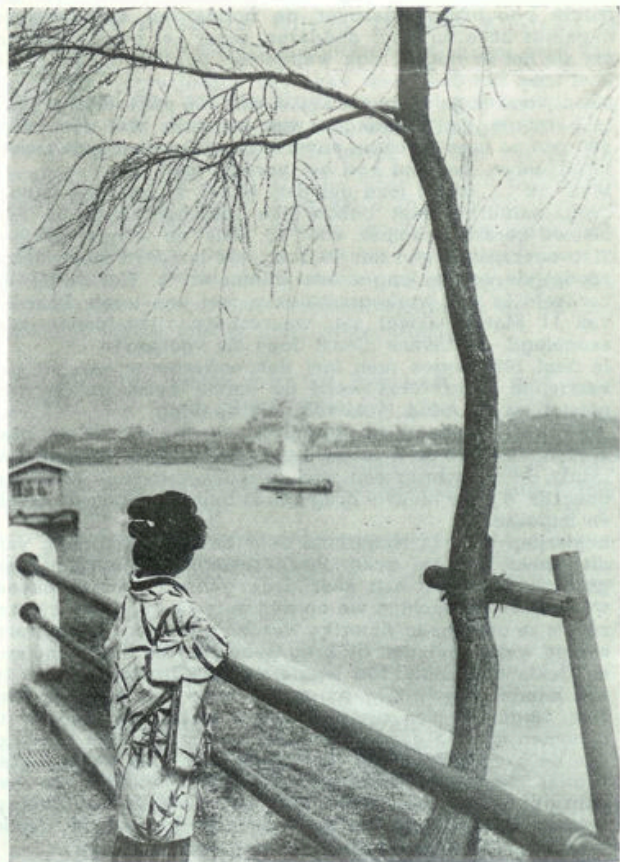
Maar och, hoe gaat het op zoo'n kleine plaats! Er zijn weinig goede krachten te vinden voor zoo'n functie.

't Is overigens een geschikte kerel, hoor!

Maar tja... van muziek heeft hij nu eenmaal geen kaas gegeten! Neem het den man eens kwalijk, hé?”

Toen de schoolopziener eenmaal weer buiten stond, keek de schooljeugd met de uiterste verbazing naar dien wonderlijken meneer die daar in zijn eentje liep te proesten en te lachen, alsof hij niet meer tot bedaren kon komen!

G. J. P.

Het land van de Rijzende Zon, dat in onze dagen zooveel genoemd wordt in betrekking tot politieke, maatschappelijke en economische belangen.